

Конкурс за най-хубав разказ и стихотворение

МОЯТ ПЪТЪ

Защо ми спомняш пак за дните отлетели,
за сън един прекрасен покритъ съ тежък мракъ.
И спомени, които аз мислех за умрели,
защо усмивна нѣжна извинватъ въ мене пакъ?

Защо рѣще простирашъ катъ нѣвга при раздѣла
и гледашъ ме съ очитъ на влюбена сърна?
Нима ти чанахъ съ трепетъ душа ми наболѣла
отново да се слѣе съсъ твоята душа?

Не чакай ме, девойко, азъ нѣма да се върна —
свещенъ ми дългъ зове въ священната борба;
на правдата човѣшка азъ мечта ще пригърна
съсъ него ще живѣя, съсъ него ще умра.

Това е моятъ жребий — и ако ти обичашъ
избранникътъ сѣрдеченъ съсъ цѣлата душа,
трѣгни съсъ мене смѣло въ потонътъ що увлича
крачи съсъ твърди стѣпки напредъ къмъ свѣтлина.

И въ утрото когато приветната милувна
изпрати ни зората, на нови свѣтъль день,
азъ тебе ще прегърна и съ пламенна цѣлувна
ще поздравимъ щастливи свѣтъть освободенъ.

Кирилъ Стояновъ — Цвѣтъ

ПИСМО — ОТГОВОРЪ

Очаквахъ бодро — пролѣтно писмо отъ тебе —
напоено съсъ обичъ, съ мирисъ на кокичета! . . .
Сега чета полученото и не вѣрвамъ —
че то е твое и за мене е обречено! . . .

Самиченъ — мръзнѣхъ съ дни въвъ тоя градъ съ съблазни
и чакахъ — и въ съня си чакахъ твоето писмо,
но днесъ — когато го прочетохъ — тъй печално
стори ми се — отчаянъ, преждевременъ некрологъ!

Нима си изсвиѣла и нѣма що да пишешъ;
нима такова безразличие е въ родното село,
та всѣной е смутенъ — обърканъ като снитнинъ
и нѣма свѣтлина и радостъ въ никою домъ?

Какво да нака азъ тогава катъ съсъ туна —
нѣдето никому не мога, ей така — съ сърдце
да довъря и обичта си — мжната си;
да почувствувамъ близки — хората и туй небе? . . .

нажи на нашитъ, че споро съсъ ти писалъ,
че здравъ съсъ и да вѣрватъ въ пролѣтъта.
А ти — изтрий чернитъ си мисли
и ми пиши по-зрѣяни писма.

Йорданъ Стефановъ

ИНСТИТУТЪ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

Американци

Вас. Чочовъ

цитѣ, хванати за рѣще по нѣколко души
наведнажъ съ чудно майсторство, нестес-
нявани отъ минувачитъ да подражаватъ на
джазовъ оркестъръ, като всѣки отъ тѣхъ
имитира нѣкакъвъ инструментъ. Тѣ сж уне-
сени отъ дивната мелодия и съ най-чудни
гримаси и още по-чудни мимики се къл-
чатъ, подскачатъ изкривяватъ лицето си
и накрай лудо заиграватъ „Степъ“.

Може би ще възразите, че всѣки си
има собственъ вкусъ и никои не трѣбва да
пречи да се наслаждава, както си иска и
както му е угодно съ всеобщото културно
благо — музиката. Това може да е вѣрно.
Но искате ли да ви разкажа какво ми се
случи наскоро?

Отъ не много отдавна „граждани, у
насъ започна да се обособява една осо-
бена . . . секта или политическа групиров-
ка — ще ме изпреварите. Не, граждани,
тѣзи изрази ми се струватъ твърде опасни,
даже страшни и бихъ казалъ въ тия сѣдбо-
носни времена. Друго искахъ да кажа.
Само, че се поспрѣхъ ей тъй отъ затрудне-
ние предъ избора на подходяща дума или
изразъ. Тя започна да се обособява едно
таквовъ . . . течение ли ще го наречете,
настроение ли . . . Напраздно ровя всички
речници и енциклопедии съ които разпола-
гамъ, а сжщо така напргамъ и моя мо-
зъкъ подквасенъ съ полукласическата мату-
ра, но напраздно. Та това „таквовъ“ сж
така нареченитъ „американци“ или „джази-
сти“, както ги наричатъ още. Вѣрвамъ вси-
ки сте ги виждали. Ако не минете по-
край нѣкое столично кино, разбира се отъ
по-солиднитъ „поозърнете се и . . . сигурно
ще ги видите. Външнитъ имъ белези сж:
яка на ризата високо протегната (непре-
менно съ карфица), дълга и тънка връзка,
проточена надолу, широко „деколте“ на
сакото, панталони съ тѣсни долу, кжси кра-
чоли и нѣкои други белези. И всичко това,
граждани, е купено въ комплектъ, тъй да
се каже вкупомъ, щомъ като чудната мо-
да навѣсти нашия край. Тѣ стоятъ тъй по-
нѣкога съ часове гледатъ насамъ натамъ,
разглеждатъ лениво картинитъ на филма,
а съ по-голямъ интересъ нѣжнитъ сжще-
ства. А когато и това имъ омръзне, за-
ставатъ на бюрдуръ на тротоара, тана-
никатъ нѣкоя джазова мелодия и ритмич-
но потропватъ съ дѣсния кракъ.

Но, граждани, това не е още всичко.
Вие ще видите тѣзи „американци“ по ули-

плзпахъ се навънъ и хукнахъ по стълбитъ
надолу.

Ехъ, признавамъ, южнаци сме и не мо-
жемъ съвсемъ да нѣмаме присърдце тази
игрива мелодия, която води началото си
отъ негърскитъ джазови оркестри, нра-
вятъ ни се и ориенталскитъ мелодии. Това
е кръвта ни. Но съгласете се, бива ли
тая мелодия, до голѣма степенъ изопачена
и излигавена бихъ казалъ, да завладѣе цѣ-
лото ни музиканло чувство? Не можемъ
ли да обичаме тази музика безъ да ни
завладѣе дотолкова, щото да изпадне-
мъ въ смѣшно положение?

Но, може би ще кажете, какъвъ фей-
летонъ пишешъ ти, щомъ се впускашъ въ
такива философски размисления? И прави-
сте. Философствувамъ азъ затова, защото
правя ей тъй неволно паралелъ между моя-
та размисль и тѣхната. Мечтаятъ тѣ (и
това го предъ менъ изповѣдватъ) за Аме-
рика, тази чудна страна на прекраснитъ
кабарета и увеселителни заведения, какъ
ли ще могатъ да отидатъ нѣкога тамъ да
се наслаждатъ на чудния джазъ до насита.
Та пренасямъ се и азъ мислено тамъ, от-
въдъ океана. Но не мисля като тѣхъ, за
жалостъ. Проклета песимистична душа
съсъ. Все тѣзи щати сж ми въ ума съ
своитъ 11 милиона безработни.

Ето какво значи, да не знаешъ да гле-
дашъ на живота презъ розови очила.
А че сложи си очилата, ей тъй мислено,
гледай си презъ тѣхъ, пъкъ що ти трѣбва
да ги сваляшъ. Ами!

